

JENS HENRIK JENSEN

MRAZIVÉ PLAMENY

SÉRIE ~~OXEN~~ KNIHA TŘETÍ

JENS HENRIK JENSEN
MRAZIVÉ PLAMENY

© Jens Henrik Jensen og JP/Politikens Hus København 2012

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Magdalena Jírková, 2019

Obálka © Jiří Miňovský - ARBE, 2019

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-270-4 (pdf)

J E N S H E N R I K J E N S E N

MRAZIVÉ PLAMENY

PŘEKLAD: MAGDALENA JÍRKOVÁ

Hugovi, Victorovi a Mai

1. kapitola

Postava seděla nehybně na skále a jako hladový studenokrevný plaz nasávala sílu ze slunce.

Mezi klečí a mechovými polštáři odevzdaně rostly ostrůvky vřesu. Zbytky sněhu v hlubokých stínech a štěrbinách naznačovaly, že zima ještě vládne.

Jediné, co se v dohledu pohybovalo, byla vrána, která stála v prohlubni a klovala do čehosi, co vypadalo jako zajecí zdechlina.

Ted', ve třetím měsíci roku, bylo všechno zesláblé.

Postava na skále seděla v tureckém sedu jako zkamenělá. Rovná záda, bosá chodidla, ruce na stehnech.

Byl to muž.

Tvrdé březnové světlo odhalilo na jeho nahém trupu spoustu jizev. Některé byly staré a vybledlé. Jiné, nedávno získané, tmavě fialové se táhly po bledém šlachovitém těle v měkkých křivkách a potrhaných čarách zakončených stovkami stehů.

Dlouhé vlasy měl na krku svázané do culíku a na tvářích, bradě a krku mu rostl rozčepýřený neupravený plnovous. V krajině skalních výběžků, vřesu a jehličnatého porostu muž připomínal vrak lodi.

Seděl tam se zavřenýma očima a obličejem otočeným přímo ke slunci. Bylo to strategicky dobře vybrané místo ve vyhřáté

vzduchové kapse mezi dvěma velkými skalními bloky, kam na něho nedosáhl vítr od moře.

Už půl hodiny se nepohnul. Nepřesunul ruku, nehnul jediným prstem. Nepovytáhl obočí ani nenakrčil nos. Strnul uprostřed procesu, který vypadal jako soustředěná výměna energie mezi životodárnou hvězdou vzdálenou 149 600 000 kilometrů a bezvýznamným organismem na skále.

Nalevo od muže stály staré holínky, v nichž byly nacpané ponožky. Napravo leželo tílko, flanelová košile a pletený svetr. Od čehosi nahoře na hromádce se odráželo slunce. Dýka. Na čepeli byly rezavé skvrny, rukojeť také jistě zažila lepší časy. Byla spravovaná a omotaná motouzem.

Když se muž konečně zase rozhýbával, dělal to neskutečně pomalu, jako by slunce ještě nevlilo dost síly do jeho svalů.

Protáhl se a předpažil. Pak se s pohybem rukou nahoru a dolů pětkrát zhluboka nadechl a pokaždé pomalu vydechl. Zvolna spustil paže podél těla a zaujal původní polohu.

Uprostřed šestého opakování s pažemi nad hlavou je náhle nechal klesnout a ostržitě natočil hlavu. Zachytil nějaký zvuk. Cizí zvuk. Hlasy. Očividně zněly zezdola ze šterkové cesty, která se táhla podél skalního masivu, na němž se nacházelo jeho sluncem vyhřívané místo.

Neztrácel čas oblékáním. Rukojeť dýky rázně stiskl mezi zuby. Obě ruce měl volné, takže sešplhal ze skály sebejistě jako zvíře a zamířil k obrovskému, volně ležícímu kameni u cesty.

Dřepl si do vřesu a opatrně vykoul. Hlasy byly zřetelnější. Krátce nato se objevili dva muži. Šli vycházkovým tempem a o něčem si povídali. Muž se přitiskl ke kameni a bleskurychle si do paměti vrýval všechny detaily.

Byli to přibližně sedmdesátníci, ale to ho neupokojilo. Nepřátelé mohou být jakéhokoli věku.

Oba měli na nohou turistické pohorky, jeden nesl přes rameno přehozený batůžek. V myslivecky zelenošedém oblečení do přírody, volné bundě, vestě a flísovém svetru vypadali dobře a upraveně. Muž se díval po malé vyboulenině nebo hrbolu v oblečení, které by naznačovalo, že jsou ozbrojeni, a pozoroval jejich oči, aby viděl, co sledují.

Jen zcela výjimečně se v této malé odlehlé části světa, kterou si krátkodobě přivlastnil, ukázali cizí lidé. Nabyl podezření už jen proto, v jaké roční době si vyšli. Uprostřed března... Nebylo to období pro pěší turistiku, ale na postarších mužích nebylo nic, co by v něm vyvolávalo poplach.

Ve chvíli, kdy míjeli velký kámen, jasně slyšel, že probírají své penzijní spoření a kam ho nejlépe investovat. Jejich rozhovor ho uklidnil. Zůstal sedět ve své skrýši, dokud muži nezmizeli z dohledu.

Bílý dřevěný domek s červenou, vlnitou, ocelovou střešní krytinou stojící na kopečku zářil na slunci. Před ním se rozkládal malý záliv s loďkou, za ním byly pouze skály. Právě teď to skoro vypadalo, jako by dům byl čerstvě vypraný a pověšený na modrou oblohu, aby uschl.

V mužově novém světě mělo od začátku roku právě dnes slunce největší sílu. Nádherný den.

I v jiných dnech vysedával hluboce ponořený do sebe na skalní plošině a polonahý si užíval slunce, ale dnešek byl bezesporu nejúžasnější. Brzy přijde jaro.

Odbočil ze šterkové cesty a kráčel po malé stezce k domu. Když za ohybem zašel do zahrady, všiml si jí dřív než ona

jeho. Seděla na svém obvyklém místě zády ke kůlně na dříví a malířský stojan měla postavený trochu našikmo, aby světlo dopadalo ve správném úhlu. Šedivé vlasy měla sepnuté pod slamákem se širokou krempou.

Opět malovala květiny. Nikdy ji neviděl malovat nic jiného. Spatřila ho. Zamávala mu štětcem a anglicky zvolala:

„*Hello, Dragos!* Zase jste byl na procházce? Neustále v pohybu, co, vy jedna neklidná duše.“

„Růže?“ zeptal se.

Žena se usmála a zavrtěla hlavou.

„Tulipány, spousta tulipánů...“

2. kapitola

Spíše jako konstatování než otázka zaznělo dílnou: „Lars Thøger Fritsen?“

Pošťák musel vejít ve chvíli, kdy Lars ležel pod autem zdviženým na hever a řezal úhlovou bruskou. Mužův tón byl natolik vojenský, že Lars málem instinktivně udělal krok vpřed, srazil podpatky a nahlásil se do služby. Ve skutečnosti se ale spokojil s podezíravým vykuknutím zpoza předního kola toyoty.

„To jsem já,“ řekl.

„Doporučený dopis,“ zahulákal pošťák středního věku. „Poprosím jeden podpis, děkuji.“

Lars odložil brusku a vylezl zpod starého kombíku.

„Doporučený?“

„Správně, tumáte,“ přitakal pošťák a podal mu velkou bublinkovou obálku. „A tady podpis.“

Dotykovým perem načmáral klikyhák na speciální podložku.

„Děkuji,“ řekl pošťák, jedním dechem mu popřál hezký den a opět vypochoďoval z dílny.

Zůstal stát a udiveně si prohlížel obálku. Žádný dopis nečekal, a už vůbec ne doporučený.

„Autodílna L. T. Fritsena, Amagerbrogade 108, 2300 Kodaň, k rukám: Larse Thøger Fritsena.“ Otočil obálku. Na místě

odesílatele bylo razítko, obálka přišla od advokátní kanceláře Sjørslev, Blaufeldt & Juel s adresou v centru Kodaně. Vůbec nic mu to neříkalo.

Zkusil obálku potěžkat, na několika místech na ni zatlačil palcem. Obálka byla těžká a uvnitř byla podlouhlá krabička z nějakého tvrdého materiálu.

„Tak co, jde to?“

Tázavě se podíval na svého učně, který pracoval na rozbitém světlometu u BMW toho typu, jaký měli v oblibě muslimští přistěhovalci. Auto bylo pochopitelně černé a slangově se mu říkalo kebabový bavorák. V tuhle chvíli ovšem spíše připomínal jakýsi závitek, protože celý předek vozu byl po nárazu v lese zvaném Tisvildský plot – a „plot“ měl být v tomto případě chápán naprosto doslovně – zkroucený. Podle dohody s pojišťovnou se měl celý vyměnit.

Učeň se spokojil s přikývnutím. Lars chvíli váhal, ale nakonec se rozhodl zajít do kanceláře a tajemnou obálku otevřít.

Sedl si a na psacím stole odstrčil stranou hromádku papírů, aby si udělal místo na obálku. Palcem ji roztrhl a podíval se dovnitř. Černá krabička a přiložený dopis. Důkladně si otřel ruku o nohavici, než oboje vytáhl. Krabička byla podlouhlá a vyrobená z tvrzeného plastu. Z náprsní kapsy vyndal brýle na čtení.

„Vážený pane Fritsene, advokátní kancelář Sjørslev, Blaufeldt & Juel vyřizuje pozůstalost po paní Gudrun Oxenové, Domov důchodců Solbakken, Ringsted. Při sepisování inventáře jsme narazili na přiloženou krabičku, u níž byly písemné pokyny syna zesnulé. Dotyčný žádá – pokud nebude/nemůže být informován o smrti své matky – aby přiložená krabička byla zaslána Vám.“

Co to má hergot znamenat? Lars si znovu přečetl první odstavec, než pokračoval dál.

„Jsme důvěrně obeznámeni s nejasnou situací ohledně oprávněného majitele přiložené věci, pana Nielse Oxena. Vzhledem k nejistotě, která se pojí s okolnostmi jeho pravděpodobného úmrtí, mohou příbuzní až po pěti letech požádat soud, aby byl prohlášen za mrtvého. Dceru zesnulé, paní Susanne Oxenovou, jsme s tímto problémem seznámili. Svým souhlasem a prohlášením stvrdila, že bratrovy pokyny se mají dodržet, a proto se tedy stáváte oprávněným majitelem Vy (viz přiložená kopie souhlasu a specifikace zkontrolovaného obsahu přiložené krabičky). Tímto si dovoluujeme považovat tuto záležitost za uzavřenou.“

Oxenovi? Gudrun Oxenová, Susanne Oxenová – a... Niels.

Lars krabičku opatrně otevřel. Byla vyložená červeným sametem a skrývala srdce za statečnost. Slavnostní úmrtní lůžko Nielse Oxena – *in absentia*. Nielsův život vyprávěný čtyřmi vyznamenáními.

Tím prvním byla medaile ministerstva obrany Za statečnost. Na tenhle příběh si Lars nevzpomínal. Druhé vyznamenání bylo stejné, jen navíc doplněné stříbrným dubovým listem. Tento příběh si pamatoval nejlépe ze všech. N. O. dostal medaili za to, že u Kostajnice bez váhání skočil do řeky Una, aby zachránil kolegu z družstva Bravo, který byl zasažen srbským odstřelovačem.

Tím kolegou byl on sám, L. T. Fritsen.

Občas ho ještě svědila jízva na hrudi. A tu a tam cítil, jak ho cestou k smrti obklopuje chladná černá voda. A pak se celý propocený budil poté, co ho silné paže vytáhly zpět do života.

Třetím vyznamenáním byla také medaile Za statečnost se zlatým dubovým listem. Jestli si správně vzpomínal, N. O.

ji dostal v souvislosti s misí, která se jmenovala Task Group Ferret a byla součástí operace Trvalá svoboda, *Operation Enduring Freedom*, v Afghánistánu. N. O. během divoké přestřelky zachránil posádku vrtulníku.

Opatrně vytáhl špendlík, kterým bylo připíchnuté čtvrté a poslední vyznamenání. Uctivě si ho položil na nataženou dlaň.

Tohle vyznamenání bylo nad všechna ostatní. Udělovalo se pouze v naprosto výjimečných případech. Niels Oxen byl ve skutečnosti jediným, kdo kdy Kříž za statečnost obdržel. Stalo se to v roce 2009, členové elitní jednotky byli vysláni do provincie Helmand v Afghánistánu. N. O. se proplížil za nepřítele a sám zneškodnil osm bojovníků Tálibánu, čímž zachránil své kolegy, kteří byli během cesty zasaženi nástražným výbušným zařízením a přepadeni.

Opatrně vrátil krásný černý kříž do krabičky a připnul ho k červenému sametu. Čtyři medaile se mu začaly rozplývat před očima.

Ne, teď ne, ne když je v práci a je obyčejné dopoledne. Teď přece nebude... Naštvaně si slzu otřel hřbetem ruky zamazaným od oleje.

Toyota na heveru volala. Kruci, zítra dopoledne musí být dodělaná.

Najednou se mu to všechno zase vybavilo. Nedokázal s tím nic dělat. Slaná voda spustila. Stékala mu po obličejí, přes rty a dál po krku až přímo do srdce.

„Šéfe, potřebuju...“ Učeň vrazil dovnitř, ale okamžitě se zarazil. „Ehm, jste v pořádku?“

Vzhlédl a mlčky přikývl.

„Jo, jasně, žádný problém...“

„No, tak, hm, klidně počkáme.“

Mladík vycouval a rázně za sebou zavřel dveře.

Lars odložil krabičku na psací stůl. Vyznamenaní zářila ve slunečním světle, jež pronikalo oknem. Nejvíc ho trápila nevědomost. Copak nebude Oxenovo tělo nikdy nalezeno, aby mohl být pohřben? Sežrali ho krabi a úhoři? Mají vůbec ti, co zemřeli v moři, nějaký posmrtný klid? Nebo ho lodní šroub rozerval na kusy a oddělil maso od kostí? A co když ho moře jednoho dne vyplavilo někde na cizím pobřeží... Kdo se ho ujal a postaral se, aby se mu dostalo respektu, který si zasloužil víc než kdokoli jiný?

Nehnutě zůstal sedět na kancelářské židli a celé mu to znovu běželo před očima.

Den, kdy ho Oxen vytáhl z řeky Una. Pobyt v nemocnici. Počínající přátelství, jež přerostlo v silné pouto. Roky, kdy se Oxen čas od času objevoval v dílně – jen aby si trochu popovídal, upustil trochu páry z kotle. Klouzavý pád, který skončil v suterénní místnosti ve čtvrti Nordvest, kde jeho starého přítele z vojny obklopila temnota.

Snažil se Oxena podpořit, dával mu dobře míněné rady. Ale Niels Oxen byl člověkem, který šel vlastní cestou a rozhodoval se sám. Byl tvrdý. A byl i slabý.

Přestože se vídali zřídkakdy, Lars občas pro Oxena zařizoval různé věci. A Lars byl v „zařizování“ dobrý. Nebo někoho, kdo v něm byl dobrý, znal.

Teď s tím byl konec. Na jeho psacím stole ležely medaile. Přesně tak, jak to předpovídala ta ženská ze zpravodajské služby. Francková, tak se jmenovala... Krabičku a dopis s pokyny zahlédla v zásuvce u Oxenovy staré dementní matky v domově důchodců v Ringstedu.

Jak to mohlo takhle skončit? V posledních dvou letech se Lars dozvídal jen kusé informace, ale znal začátek. A konec.

Ten mu byl stejně jako zbytku Dánska naservírován v médiích: Válečný veterán podezřelý z vraždy starce na rybí farmě ukradl v malém severojutském přístavu člun. V noci plul směrem ke švédskému pobřeží, ale nedaleko cíle na člunu zřejmě došlo k výbuchu. Švédští svědci viděli nad mořem světelnou záři a následně byly z dánského člunu nalezeny jen trosky. Po Nielsi Oxenovi ani stopa.

V očích ho štípalo jen trochu, když vytukával manželčino telefonní číslo. Naštěstí to okamžitě zvedla.

„To jsem já, zrovna jsem poštou dostal všechny jeho medaile včetně Kříže za statečnost. Nějak mě to dostalo, miláčku...“

Vyprávěl jí, co se stalo, a vylíčil jí svou reakci, jak to dělal vždycky. Byla ústředním bodem jeho života. Zнала svého vojáka. Naslouchala, radila. Ulevilo se mu. Zavěsil. U večere to celé proberou ještě jednou.

Všechno to byly kraviny...

Niels Oxen, kterého znal, by nikdy nezavraždil bezbranného starce. Nikdy by nezabil nikoho, kdo nebyl jasným nepřítelem. Bylo to tak zatraceně smutné. Jedna velká špinavá aféra, proti níž jsou obyčejní lidé jako on bezmocní. Teď všichni věřili příběhu o pádu válečného hrdiny. To Larse štvalo.

Pravdivý nekrolog ležel na červeném sametu v krabičce na psacím stole.

Pomalů vstal z kancelářské židle. V dílně stála ta toyota, co musela být zítra hotová.

3. kapitola

Kanceláře společnosti, která se zabývala dovozem zemědělských strojů, byly opuštěné jako pole nechaná ladem. U firmy *B+B úklid* pracovala druhý týden a na první noční směnu vyrazila do Ballerupu.

Bylo devět hodin večer. Venku panovala tma a otravná práce právě začínala. Vyzbrojená dostatečným množstvím vody se saponátem a hadry zabočila se svým vozíkem do dlouhé chodby.

Slyšela, jak za ní bouchly dveře. Byl to její šéf, který šel opačným směrem, aby se pustil do jedné menší místnosti. Bez váhání se dal do práce, když její parťáčka, Litevka, dnes večer nepřišla.

Do této chvíle pracovala výhradně s Polkami, Litevkami nebo Lotyškami. A před pěti minutami jí ve skladu s úklidovými prostředky šéf potvrdil, že je ve firmě jedinou Dánkou.

„Vítejte mezi chudší polovinou Dánska. Na mé inzeráty nikdy nikdo neodpoví, tedy nikdy žádný Dán. Většina je raději na podpoře, než aby zvedla zadek a šla uklízet. Kdo si myslíte, že myje nádobí a stele postele v hotelech? Dánové určitě ne. Tak ať mi nikdo nic neříká o nezaměstnanosti.“

Spokojila se s přikývnutím, nechtěla se pouštět do diskuze. Šéf byl, díky anabolickým steroidům, hodně svalnatý, třicátník

a na sobě měl ultra upnuté černé triko se zlatým potiskem, volné kapsáče z maskovací látky a bílé tenisky.

Doteď s ním ve dvou setkáních strávila dohromady nějakých dvacet pět až třicet minut. Poprvé, když ji přijímal do zaměstnání, a podruhé nyní, když se připravovali k práci.

Bylo jí jasné, že je tento muž sotva schopen zvládnout víc než jednu souhlásku a samohlásku, z nichž se skládalo jméno, kterým ho pokřtili. Na jednom místě totiž Bo Bremer svaly neměl – mezi ušima.

Uklízení bylo fyzicky náročné a časový rozpis, který ten idiot vypracoval, byl nemilosrdně napjatý a určený cizincům, kteří usilovali o lepší život.

Stehenní pahýl, který obvykle v protéze perfektně seděl, ji pobolíval a cítila v zádech, že noze až příliš ulevuje. Tahle práce byla nouzovým řešením, než si najde něco jiného. Zrovna teď neměla na výběr. Začínala uvažovat o prodeji bytu v Østerbro, který koupila během realitní bubliny příliš draze. Třeba se ten prodej stane dalším krokem v její snaze zastavit pád na dno.

Strčila si sluchátka do uší a zesílila zvuk. Staré album *Load* z devadesátého šestého od skupiny Metallica jí vždy vyčistilo hlavu.

Zbýval už jen jeden z velkých psacích stolů a mohla začít luxovat. Suchým hadříkem otřela monitor počítače a natáhla se daleko dopředu, aby mokrým otřela vzdálený okraj stolu.

Vtom ji zezadu stiskly dvě silné paže a držely ji pevně jako ve svěráku.

„Co ty na to, kotě? Pěkně tady, na stole. Patnáct set na ruku...“

Byl to šéf, který se za ni připlížil. Zavzdychal jí do ucha.
„Ty hajzle, pusť mě!“

Na vteřinku ji pustil jen proto, aby ji vzápětí tvrdě chytil za ňadra.

„Líbilo by se mi ošukat chromou. A tvým kozám rozhodně nic nechybí. Dobře, tak dva litry, ty jedna malá zlobivá děvko...“

„Prase, pusť mě!“

„Ty jsi divoška, co? Nádhera...“

Trhla hlavou dozadu a dala mu hlavičku. Nestačilo to k tomu, aby ji pustil, ale rozptýlilo ho to. Kolenem zdravé nohy zatlačila do hrany stolu a odrazila se. O krok ustoupil. Přesně dost daleko na to, aby se mohla protézou zapít o stůl, od něhož se teď vši silou odrazila a tím je oba poslala k zemi. Během pádu ji musel pustit.

Rychle byl opět na nohou. Škodolibě se usmíval.

„Fajn, tak to uděláme drsně, to se mi líbí,“ zasyčel a vykročil směrem k ní.

Kdyby se to odehrávalo za starých časů, vytáhla by teď svou služební pistoli a kulkou by ho trefila na nějaké neškodné místo. Ovšem staré časy byly pryč. Pomalu couvala k zadní stěně, dokud mezi nimi nebyl dostatečný rozstup. Nemohla se s ním prát, byl příliš silný. Musela ho dostat na první pokus.

Jedním ze základních pravidel sebeobranu a bojových technik, které tolikrát trénovala, je obrátit během útoku setrvačnost ve vlastní prospěch. Tím se dá vykompenzovat nepoměr síly.

V momentě, kdy se vydal k ní, mu hodila mokrý hadr do tváře, čímž ho ještě víc rozzuřila. Když se po ní natáhl, uchopila ho za zápěstí, popotáhla ho dopředu, trochu sklouzla stranou, pootočila se a levou rukou ho pevně chytila za vlasy.

Doslova naběhl přímo do zdi a ona mu ještě trochu pomohla, když mu vší silou narvala čelo do syrového betonu. Když se mu podlomilo koleno, odtáhla mu hlavu dozadu a několikrát mu s ní praštila o zeď, dokud nepadl na zem.

„Tak co? Myslíš, že už se budeš chovat slušně, ty odpornej zmetku?“

Šéf úklidu se se sténáním přetočil na záda. Vypadalo to, že má zlomený nos a zdálo se, že se mezi čůrky krve z roztrhaných obočí výsměšně usmívá.

Vší silou ho kopla do rozkroku. Zaječel a zkroutil se na podlaze.

„Toho budeš litovat, ty zatracená kurvo! Zabiju tě!“

Se sténáním zázračným způsobem sebral síly, postavil se na nohy a v novém nesmyslném útoku se potácel dopředu. Popadla první, co měla po ruce, pracovní lampu na těžkém podstavci, a bouchla ho s ní do brady.

Ztěžka spadl na zem. Tentokrát nebyl schopen hned tak vstát. Přetočila ho na břicho a ze zadní kapsy mu vytáhla nápadně tlustou peněženku. Jeho obličej se nyní změnil ve špinavou krvavou masu. Přesně jak si zasloužil. Když vydávala silný balíček tisícikorun, pomalu otevřel oči. Myslela si to, byl ten typ, co pracuje s hotovostí. Přepočítala peníze. Bylo tam sedmnáct bankovek. Třeba vyplácel zaměstnance načerno?

„Teď poslouchej, hnuse! Prvních deset si беру jako výplatu, kterou mi dlužíš. Pak další dvě za sexuální obtěžování, tři za násilné přepadení a zbytek jako běžnou náhradu za to, že jsem musela pracovat s tak příšerně pitomým hajzlem jako jsi ty. A jestli tě ještě někdy potkám, tak tě nahlásím policajtům. Rozumíš?“

Strčila si peníze do kapsy a prázdnou peněženku hodila na podlahu. Pak se otočila a odešla.

Když jela z Ballerupu domů, lilo jako z konve. Pršelo tak silně, že se provoz téměř zastavil. Mozek jí šrotoval stejným tempem jako stěrače.

Zítra si musí najít novou práci, nebo raději dvě, pro jistotu. A nebude to úklid. Přecenila se. Možná něco v kiosku nebo kavárně nebo v supermarketu? Řidička taxi? Nebo kombinace něčeho z toho?

Ještě před Herlevem začalo auto zlobit. Malé Suzuki Alto, které mělo odsloužených čtrnáct let, perfektně vystihovalo její prudký pád. Když si uvědomila, že si nemůže dělat naděje na získání dobrého zaměstnání, musela se rozloučit se svým milovaným mini cooperem.

Alto to vzdalo poté, co na cestě Herlev Hovedgade kilometr proškývalo. Než hcíplo, podařilo se jí ještě zajet ke krajnici. Mohl za to ten déšť, nejspíš navlhlo zapalování.

Pršelo pořád stejně silně. Ve vzteku bouchla oběma rukama do volantů. Nemohla zavolat odtahovou službu, protože už si ji neplatila. Na všem musela šetřit.

Temní muži z Dánského dvora ji během krátké doby zničili. Přesně jak slibovali, když se Niels Oxen, šéf PET Axel Mossman, jeho synovec a ona snažili dostat do centra téhle tajné mocenské sítě – a zničit ho. Temní muži zmrazili její jinak komfortní život v led. Takhle to prostě chodí. Její život byl zmrazený do morku kostí. Takovou cenu musela zaplatit.

4. kapitola

Tři černé peleríny někdo pečlivě složil a každá byla přehozená přes opěradlo jedné židle. Starší muž pohybem ruky naznačil svým dvěma hostům, aby zaujali svá místa v malé místnosti s klenutým bílým stropem.

Mezi těmi třemi byl rozdíl jedné generace. Zdálo se, že hostitel v pozlacených brýlích, s vysokými kouty a prošedivělými vlasy se blíží sedmdesátce. Nejdřív škrtl sirkou a zapálil svíčky v sedmiramenném svícnu.

Jeho hostům, přibližně stejně staré ženě a muži, bylo kolem pětáctyřiceti. Žena si stoupla za židli, která byla umístěna u kulatého stolu jako na růžici kompasu směrem k severu. Muž se postavil naproti ní – na jih.

Starší muž zabral své stálé místo na východě a odložil si brýle na hromádku papírů na stole. Stejně jako oba hosté si oblékl pelerínu, sepnul ji zlatou přezkou a ujistil se, že jsou všichni připraveni. Pak začal odříkávat otčenáš. Po modlitbě následovala minuta ticha.

Nenápadně sledoval hodinky. Ceremonie minutou ticha uctívala ty, kteří od minulého shromáždění zemřeli. Sám vždy ticho vnímal jako velmi prospěšné. Ticho posílilo soustředění na práci, k níž po uplynutí šedesáti vteřin přistoupili. Přechod z jednoho světa do druhého byl dokonán.

Po své pravé ruce měl zástupkyni Dánského dvoru Sever, Karin „Kajsu“ Corfitzenovou, dceru zesnulého velvyslance a majitele zámku Nørlund v Himmerlandu. Její matka byla Švédka, proto přezdívkou „Kajsa“. Kajsa Corfitzenová byla elegantní a krásná zralá žena, věk čtyřicet čtyři let. Vystudovala mezinárodní ekonomiku a celou svou dospělost strávila v Londýně. Po otcově náhlé smrti narušila po staletí trvající triumvirát Dánského dvora – a hostitel s tím neměl sebe-menší problém. Na tomto světě není nic stálého. Kdyby byl o třetinu mladší, nepochybně by se tuto ženu snažil získat.

Nalevo od něho stál Villum Grund-Löwenberg, jako vždy čerstvě ostříhaný a upravený tak pečlivě, že jeho perfektní plnovous ostře kontrastoval s opálenou kůží. Jeho voda po holení diskrétně voněla po santalovém dřevě. Vždy stejná značka, jak se jednou v uvolněné chvíli zmínil, kupovaná v londýnském obchodě luxusní značky Taylor of Old Bond Street. Stejnou péči věnoval i svým oblekům, které si nechával šít všechny u jednoho krejčího ze Savile Row.

Vysoký štíhlý muž, který po rodičích převzal zámek Gram, ale usídlil se v Kodani a Curychu, vzhledem odpovídal svým schopnostem. I on se dlouhá léta zdržoval v Anglii, kde absolvoval dlouhá studia počítačové vědy. Dnes mu bylo čtyřicet šest let, byl spoluvlastníkem a spoluzakladatelem společnosti Castle & Unicorn Corp, která se zabývala technologickými platformami a softwarem pro finančníky. Společnost byla s obrovským úspěchem zapsána na švýcarské burze.

Villum Grund-Löwenberg se stal ikonou novodobé historie dánského podnikatelského života. Byl vizionářským miliardářem s ohromující dánskou i mezinárodní sítí. Zá-

roveň byl plachý. Takový člověk, s jakým se všichni chtějí přátelit – ale pouze hrstce lidí je to dopřáno.

A nakonec tady mezi dvěma úspěšnými mladými lidmi stál i on sám. Všichni tři byli ve chvíli, kdy překročili práh, změnění na světové strany: Sever, Jih a Východ – Nejvyšší shromáždění.

Nepřítomnost zástupce západu měla své opodstatnění v původu parlamentu, který se nacházel ve středověkém Nyborgu, mocenském centru dánské říše a královském městě. Tehdy bylo hlavní částí Dánska pevninské Jutsko rozdělené na sever a jih a východní ostrovy. Bylo to dřív, než Kodaň začala hrát nějakou roli. Na západě nebylo... nic. Proto měl Dánský dvůr pouze tři skupiny.

Pokývl svým hostům, povytáhl židli s vysokým opěradlem a mnoha krásně vyřezanými ornamenty, pohodlně se posadil a opět si nasadil brýle.

„Jednání je zahájeno. Tohle je Dánský dvůr. Jedná se o letošní druhé shromáždění,“ spustil.

Ve funkci hlavy Východu nesčetněkrát zahajoval jednání, jak předepisovala tradice. Na sklonku podzimu mu bylo šedesát devět. Blížil se důchod, a to jak pracovně, tak co se týkalo i tohoto vznešeného poslání. Proto se již dávno pustil do hledání správného nástupce. Byl to proces, který mohl trvat několik let.

Člověk musí akceptovat svůj věk a uznat, že přináší částečná omezení. Tento fakt někteří z jeho předchůdců zanedbali.

„Chce se někdo hned na začátku jednání ujmout slova?“

Sever a Jih zavrtěním hlavou oznámili, že ne. Pokračoval:

„Dovolte mi začít krátkým aktuálním briefingem. Zprvá: Byl zvolen nový náčelník generálního štábu, ale s oficiálním

jmenováním se musí ještě chvíli počkat. Bude jím Yssing. Podařilo se nám to. Svého času jsme to viděli správně, když jsme se rozhodli věnovat hodně sil obsazení právě tohoto místa. Musíme se vrátit o celých třicet devět let zpět, tehdy naposledy Dánský dvůr obsadil tento důležitý post, takže je to pro nás opravdu velká událost.“

Jeho kolegové se při této představě tvářili spokojeně. Aniž by nahlédl do svých papírů, pokračoval dál.

„Zadruhé: V přirozené návaznosti na první bod je nutné zmínit... Dovolte mi upozornit, že jsem pozastavil veškeré aktivity spojené s bývalým elitním vojákem Nielsem Oxenem. Je to více než půlroku, co byl naposledy spatřen živý – za okolností, které vám již byly detailně prezentovány – a já se rozhodl zrušit naše aktivní pátrání. V první fázi jsme důkladně prověřili jak malé lokální nemocnice, tak i velké ústavy v relevantním rádiu a prohlédli jsme všechny příslušné policejní materiály. Následně bylo naše nasazení soustředěno na monitorování všech hlášení o nálezů těla v Kattegatské úžině, Baltském moři a částech Severního moře. Tato akce byla velmi nákladná, a proto jsem se rozhodl ji zastavit. Nikdo asi nepochybuje, že je Oxen mrtvý. Musíme se jen smířit s tím, že konečný důkaz – jeho tělo – zřejmě nebude nikdy nalezen. Stejně jako mnoho jiných, kteří zmizeli v moři.“

Přihlásil se Jih. Východ se odmlčel a pokývl.

„Monitorování? Jaké?“ zeptal se jeho kolega.

„Primárně se jednalo o podplacení kontaktů u policie v zemích u Baltského moře, ale také ve Švédsku a Norsku. Zaplatili jsme, abychom byli upozorněni na nález jakéhokoli těla a zároveň získali informace o jeho identitě. Stačí to jako odpověď?“

Jih přikývl a Východ pokračoval:

„A konečně zatřetí: Od minulého setkání zemřely čtyři osoby z našeho seznamu pasivních. Jedna na severu, jedna na jihu a dvě na východě. Pouze v jednom případě figuruje vdova. V třech ostatních tímto končí naše povinnosti.“

„Bez těchto plateb bychom ušetřili velké částky,“ ozval se Sever a v téže vteřině se zvednutím rukou omluvil. Tato spontánní poznámka byla porušením etikety.

„Podpora penzionovaných a jejich manželek či manželů je, jak známo, podmíněna historicky,“ odvětil Východ. „Tímto končím svůj briefing. Můžeme pokračovat?“

Dostalo se mu přitakání. Tentokrát zvedl dvě složky ležící nahoře na hromádce papírů a podržel je ve vzduchu.

„Tyto dvě zprávy jsou prvním bodem na pořadu dne. Před šesti dny vám je dopravil zvláštní kurýr.“

Podíval se přes okraj brýlí, nejprve doleva, pak doprava. Oba tuto informaci stvrdili přikývnutím.

Případ spadal pod Východ a byl to on sám, kdo si zprávy objednal. Byly velmi důkladné. Na každé osobě se pracovalo více než dva týdny, a to včetně odposlouchávání doma. Také je to stálo hodně peněz.

„Dovolte mi stručné shrnutí: Na konci srpna se začne projednávat největší případ o kartelové dohodě v oblasti stavebnictví. Obžalovaným je Kresten Hildmand, který je, jak víte, členem druhého kruhu Východ. Státní zástupce z oddělení závažné hospodářské a mezinárodní kriminality označuje Hildmanda za hlavní postavu. V tomto rozsáhlém případě figuruje také Sigurd Back ze třetího kruhu Sever. Jsem přesvědčen, že si Hildmand i díky svému zapojení do Dánského dvora a účasti na některých aktivitách našeho dobrého think

tanku Consilium vytvořil vlastní síť pro kontrolu důležitých oblastí stavebního průmyslu. Hildmand může – pokud padne – promluvit o Dánském dvoře. A jestliže státní zástupce objeví souvislost se Severem a zámekem Nørlund, okamžitě narazí na případ oběšených psů a zaměří se na lidi, kteří do něho tehdy byli zapojení. Jinými slovy: kvůli pošetilému protiprávnímu jednání Krestena Hildmanda naše organizace riskuje, že bude do jisté míry kompromitována.“

Odkašlal si a odložil obě složky zpět na hromádku.

„Sledování bylo důkladné. Myslím, že získáváme celkový obraz jak Krestena Hildmanda, tak státního zástupce Pera Eilertsena. Když přijde řeč na řešení našeho problému, v obou analýzách je prezentován jistý návrh.“

Úkol byl splněn do puntíku. Materiály v obou složkách jasně vykreslovaly profily dotyčných mužů.

Stárnoucí podnikatel vedl chaotický život a čas od času příliš pil. S manželkou měli bizarní vztah. Ona často jezdila s přítelkyněmi na dovolené nebo na víkendy do velkých měst. Hildmand chodil na hony, pečoval o svou malou sbírku veteránských automobilů nebo seděl před televizí a jedl jídlo objednané z restaurace. A pil, dokud neodpadl. Dvojice měla pouze sporadický kontakt se svými dvěma již dospělými dětmi. Soukromá ekonomická situace byla solidní.

Na jednom ze záznamů skrytého mikrofonu umístěného v jejich kuchyni Kresten Hildmand zaslavčoval manželku do svých úvah – považoval za myslitelné, že se státním zástupcem uzavře jistou dohodu, vyloží všechny karty na stůl a za ochotu spolupracovat získá nějakou formu snížení trestu. Manželka mu odpověděla, že to záleží čistě na něm, hlavní je, aby firma fungovala dál.

Státní zástupce Per Eilertsen, otec dvou dospívajících dívek, sedmnáct let ženatý s advokátkou Line Eilertsenovou, byl Hildmandovým pravým opakem. Dbalý zákonů a korektní. Eilertsen, který měl kořeny na ostrově Langeland, byl skromným a rozumným mužem, skladbou portfolia akcií počínaje a výběrem bot konče.

Tohle všechno věděli už dlouho, ale zprávy o obou mužích přinášely nové dílčí a zajímavé informace. Když byl státní zástupce sám doma, klidně si pustil píseň *Wind of Change* co nejhlasitěji a hulákal a pískal. Hildmand měl v nočním stolku bibli. A navíc si v ní četl. Možná z pozice ďábla, ale přece jen...

Základ všeho je vědět o potenciálních protivnících i přátelích všechno. Východ se řídil svým protokolem: než tři vůdci přijmou tak závažné rozhodnutí, musí se nashromáždit soubor jedinečných platných informací.

Šlo o otázku, zda je nechat žít, nebo použít konečné řešení.

„Než vás seznámím se svým názorem, rád bych si vyslechl vaše.“ Dlaní poklepal na dané dvě složky a přešel pohledem z jednoho kolegy na druhého. „Jak hrozbu odvrátíme?“

5. kapitola

Zásek v hlubinách se na vlasci promítl jako dlouhý trvalý tah. Čtvrtý dopolední úlovek. Soudě podle odporu větší než ostatní, které ležely na dně malého motorového člunu.

Treska... Večer budou mít na Tessiny narozeniny tresku a on jí slíbil, že je nachytá jak k večeři, tak do mrazáku, který byl na konci zimy téměř prázdný.

Vytáhl krátký prut s pilkerem¹, opět ho ponořil a přitahoval. Takhle se ty bestie chytají nejlíp, ale bude to ještě chvíli trvat. Pohyboval se v místě, kde už několikrát dobré úlovky získal, v hlubokém korytu mezi ostrovy Våxholmen a Ängholmen.

Byl ledově chladný den. Příjemné jarní dny se stále ještě skrývaly v dálce, i přesto, že onehdy, když seděl na skále a vyhříval se na slunci, mu to připadalo jinak. Znovu prut ponořil a zvedl oči. Voda byla klidná. Kotvil v závětrí za ostrovem Klöverön, protože foukalo od severovýchodu. Viděl až na Korsvik, ale bílý domek skrývající se za výběžkem, spatřit nemohl.

Teď se ryba objevila na hladině. Pěkná, přibližně pětikilová treska. Nespolkla žlutý pilker na konci vlasce, ale napíchla se na háček, na nějž nalíčil návnadu v podobě malé chobotnice z měkkého plastu, kterou si po Vánocích koupil v Marstrandu.

¹ Pilker: větší obdoba třpytky, určený k lovu v mělkých vodách či vlečení za lodí a používaný pro chytání mořských ryb. (*Poznámka překladatelky*)

Pomocí malého podběráku vytáhl rybu na palubu. Perfektní narozeninová večeře. Theresa Lövgrenová slaví šedesáté třetí narozeniny. Půjčil si od ní sto korun a použil je na dárek – bonboniéru s pralinkami. Stejně jako chobotnici ji koupil v Coop Nära, obchodě s potravinami v přístavu.

Vděčil jí za všechno.

To Tessa ho při rybaření našla brzy ráno na útesu u Koddholmenu. Vytáhla ho do člunu, dopravila domů do bílého domku, obvázala a měsíce o něj poctivě pečovala.

Žil díky řadě šťastných okolností – větru a vodním proudům, které té noci ve švédském souostroví panovaly. Ale především žil díky tomu, že bývalá profesorka, doktorka medicíny Theresa Lövgrenová nezapomněla, jak se navléká jehla a zašívá rána.

„Jak to tak vypadá, za to, že žijete, můžete děkovat jedině Našemu Pánu.“

Pamatoval si její slova z jejich prvního rozhovoru, když si konečně anglicky promluvili. V Boha nevěřil. Věřil v *okolnosti*. To ony zařídily, že se jeho záchránkyně rozhodla stáhnout do dobrovolné izolace na téměř liduprázdný Klöverön. Kdyby ho našel kdokoli jiný, byl by logicky odvezen do nemocnice.

Tím pádem by ho *oni* určitě našli, protože pochopitelně prověřili všechny nemocnice na pobřeží. Kdyby na to došlo, na místě by ho zavraždili. Prostě a jednoduše.

Lékařka Theresa Lövgrenová byla životodárnou okolností, která se objevila přesně ve chvíli, kdy se za konečky prstů držel útesu života.

Proto ho tak hrozně trápilo svědomí. Protože jí lhal. Každou minutu, každou hodinu, každý den, každý týden, úplně stejně jak to dělal od okamžiku, kdy poprvé otevřel oči a řekl své jméno: Dragos.

Ve skutečnosti to bylo první, co si pamatoval – svou vlastní lež. Co se dělo od chvíle, kdy při útěku do Švédska jeho člun zasáhli z vrtulníku, do okamžiku, než ho Tessa vytáhla z vody... no, na to si nevzpomínal. Možná se chytil nějakého vraku ze člunu? Pravděpodobně. V jeho stavu by se člověk o sebe vlastními silami postarat nedokázal.

Už podruhé se stal *Dragosem*, protože ho žádná lepší lež nenapadla. Poprvé to bylo více než před rokem, když o silvestrovské noci přespával v kupě slámy na rybí farmě a jejího majitele musel zachránit před lupiči. Byli to dva Rumuni, kteří se v prvních nevinných hodinách nového roku připlížili k venkovské farmě nedaleko Brande a začali starého chudáka mlátit. Vrhł se do boje, zneškodnil oba lupiče, vykopal je směrem na Bukurešť a přitom jim ještě oběma sebral pasy.

Právě tam, na ošoupané pohovce u stárnoucího Johanne-se Ryby, který si tak moc chtěl připít se svým zachráncem, přesně tam uchránil svou křehkou identitu a použil jméno z prvního pasu.

Dragos, Adrian Dragos.

Nyní byl stařec brutálně zavražděný a on sám by byl z vraždy podezřelý, kdyby nebyl považován za zemřelého na moři.

Niels Oxen byl mrtvý. Adrian Dragos se dál prolhával životem lámovou angličtinou, která mu už připadala přirozená.

Když dnes ráno s Tessou snídal, málem jí všechno řekl. Dlužil jí pravdu. Třeba by se hodilo ji sdělit na její narozeniny, ale zůstalo u ranního mlčení, pralinek, jejích domácích housek a švédské vlajky na malém stojánku postavené mezi nimi.

Pořád byl Dragos. Malá ryba, rumunský zlodějíček, který hledal v Dánsku štěstí, ale narazil na velké zlé kluky. Přinutili ho člunem pašovat alkohol a cigarety do Švédska. Kdyby to

neudělal, pomstili by se jeho rodině doma v Rumunsku. Blízko švédského pobřeží na jeho člunu vznikl požár a došlo k výbuchu. Možná vybuchla plynová lahev používaná při vaření?

Příběh obsahoval pravdivé prvky. A právě tuhle historku Tesse vykládal, když poprvé dokázal na lůžku promluvit.

Lhal starostlivé ženě, která ho vrátila do života, přímo do očí. Udělal to proto, aby ji chránil. A sám sebe. Ale tady na Klöverönu, kde se v zimě zastavil čas, měsíce ubíhaly a žádný důvod k obavám nebo podezření nenastal.

Teď přicházelo jaro a s ním návštěvníci. Přijedou turisté a další milovníci přírody. Cizí pohledy. A později, během léta, jak vyprávala Tessa s očima obrácenýma v sloup, dorazí zástup plachtařů. Zakotví bok po boku v přírodním přístavišti v Utkäftenu nedaleko Korsviku a bude jich tolik, že to ani člověku nejde na rozum.

Všechno, co má plachtu nebo přimontovaný motor, vyrazí k této části souostroví. Marstrand býval každým rokem organizátorem plachtařského závodu Match Cup Sweden, a navíc probíhalo i něco, co se jmenovalo Marstrandská regata. Podobné akce přitahovaly publikum. A pozornost.

On by však nejraději zůstal neviditelný. Proto musel dál, už o tom mluvili. Tessa mu pravděpodobně mohla zajistit práci na pile, kterou vlastnili nějakí příbuzní. Pila byla až na konci Botnického zálivu, v Haparandě. Lepší a odlehlejší místo si člověk sotva dokázal představit. Pašeráci si přece mysleli, že umřel. A až si vydělá nějaké peníze, odjede domů, do Rumunska. A už nikdy se do ničeho nezaplete.

Večer uleví svému černému svědomí, v obývacím pokoji vyloží karty na kulatý stůl oslavenkyně, přizná se k podvodu a vše vysvětlí.

Tessa o lhaní věděla své, dokonce i o tom nejhorším. V minulosti vedla výzkumný projekt pro farmaceutickou

společnost. Ve třetí rozhodující fázi vědomě zamlčela kritická fakta o preparátu. Tlak byl příliš veliký. Ve hře byla spousta milionů. Pro společnost to znamenalo přežití nebo krach. Měla se tehdy ozvat.

Stejně se na všechno přišlo. Společnost zbankrotovala. Ona byla propuštěna a na dobu neurčitou se kajícně odsoudila k sebezpytování v samotě Klöverönu.

Třeba na jeho podvod nebude zle reagovat. Jen se mírně usměje a mlčky přikývne, jak to mívala ve zvyku místo řečnění. Jestli nebude našťvaná a zklamaná a bude trvat na své nabídce, on ji přijme.

Haparanda zněla skvěle. Nejen pro Dragose, ale i pro Oxena.

6. kapitola

Stavební matador? Státní zástupce? Nebo jasné zamítnutí Sobou variant? Diskuze, která byla doslova debatou o životě nebo smrti, trvala přes hodinu. Teď se pomalu chýlila ke konci.

Jako vždy se jednalo o civilizovanou výměnu názorů, ale nálada byla o něco vyhrocenější než obvykle. U trojice, jež představovala nejvyšší vedení jejich prastarého *parlamentu*, nefungovala prostá většina. Buď všichni, nebo nikdo.

Důkladně se napil vody a připravil se na rozhodnutí zásadního bodu dnešního programu.

„Domnívám se, že už jsme probrali různé úhly pohledu. Můžeme přistoupit k hlasování?“

Oba jeho kolegové přikývli, takže pokračoval:

„Dánský dvůr hlasuje o přijetí ‚konečného řešení‘, které se bude týkat buď podnikatele Krestena Hildmanda, nebo státního zástupce Pera Eilertsena. Protože Hildmand spadá pode mne, začnu. Nechal jsem vypracovat dvě analýzy a zároveň existuje jistá alternativa, která ovšem není moc reálná. Podle všech dostupných informací se zdá, že státní zástupce Per Eilertsen je mimořádně korektní člověk, a to jak v soukromí, tak i ve svém úřadu. Jeho zastavení neznamená současně zastavení případu, i když by zajisté došlo k jeho silnému oslabení. Hildmand zneužil naši důvěru. Představuje

bezpečnostní riziko jak nyní během kartelového případu, tak i v dlouhodobějším výhledu. Hlasuji pro konečné řešení pro Krestena Hildmanda.“

Více slov nepotřeboval. Vše bylo řečeno během debaty. Předal slovo dál.

„Prosím, na řadě je Jih, žádám o krátké shrnutí.“

Hlava Jihu si do bloku zapsala poslední poznámku a odložila kuličkové pero, které hlasitě bouchlo o desku stolu.

„Hlasuji pro konečné řešení problému Kresten Hildmand. Zneužil naši důvěru a síť, jejíž byl součástí. Několik let nepřispěl ničím konstruktivním. Stává se – podle mého jasného hodnocení – starým žvanivým alkoholikem. Oslabí Hildmandova nepřítomnost naši organizaci? Rozhodně ne. Právě naopak. Navíc je očividné, že pro likvidaci státního zástupce jsou zapotřebí mnohem závažnější důvody, protože ta by k nám připoutala velký hněv a pozornost. To by bylo naprosto neuvážené.“

Likvidace? Tenhle výraz se mu nelíbil a nikdy nebyl používán. Podle jejich společných konvencí se tomu říkalo *konečné řešení*. Jeho povytažené obočí však u Jihu nevyvolalo žádnou viditelnou reakci.

Po krátké dramatické pauze Jih pokračoval.

„Chtěl bych vás upozornit, že je to pouhého půl roku, co jsme tady seděli a přijali konečné řešení pro ministra spravedlnosti Ulrika Rosborge a bývalého elitního vojáka Nielse Oxena. Na začátku roku jsme hleděli vstříc klidnější době, během níž budeme moci nerušeně pracovat. Tohle všechno odvádí pozornost od našeho vlastního cíle: pracovat pro blaho všech. Sloužit Dánům a Dánsku silou našeho velkého vlivu na ty společenské vrstvy, v nichž zrají rozhodnutí a kde se

také rozhodnutí přijímají. To je důvod mé zdejší přítomnosti. Doufám, že i vy...“

Jih se odmlčel a nechal slova viset ve vzduchu.

Východ překvapením oněměl, ale nedal to na sobě znát. Soustředěně zíral na svého kolegu z jihu. Právě teď se Jih díval do svých papírů. Pak zvedl oči, pohlédl na Sever a dál na... Jejich pohledy se střetly. Krátký nepříjemný moment. Oba se rozhodli sklopit zrak. Východ promluvil k Jihu:

„To byla velmi silná slova. Dokončují...“

Jih zavrtěl hlavou.

„Ne, ne, ještě jsem neskončil. Domnívám se, že jsme se dostali k něčemu naprosto zásadnímu, k čemu se nemůžeme otáčet zády. Samotný důvod, proč tady opět sedíme nad dilematem... Důvod, proč jsme opět rušeni ve vykonávání našeho skutečného poslání, je zapříčiněn strukturou Dánského dvora. Naše organizace je sestavena beznadějně zastarale, takže neustále žijeme s rizikem, že budeme kompromitováni. Sever, Jih a Východ – každý máme tři kruhy s pěti vybranými členy. Těch pět osob v kruhu je izolovaných a mimo kruh nikoho neznají, že? Ovšem takhle to nemůže reálně fungovat. Bavíme se o čtyřiceti pěti osobách, které jsou všechny spojeny s jedním konkrétním místem. Na východě s vámi, na severu se zámekem Nørlund a se mnou na zámku Gram. Tím vzniká problém. Navíc je mnoho z těchto čtyřiceti pěti lidí spojeno jak s veřejnými, tak i interními aktivitami Consilia. A jako by toho nebylo dost, všech čtyřicet pět osob je velmi vlivných – jinak by pochopitelně nebyli vybráni – a proto se pohybují ve stejných společenských kruzích. Jejich cesty se kříží i v celostátní síti vedoucích pracovníků, v takzvaných *VL-skupinách*. Nemůžeme jim zakazovat, aby se do nich

zapojovali. Ti lidé patří mezi dánskou elitu, přirozeně do těchto skupin patří. Ovšem tím to nekončí. Někteří z těch čtyřiceti pěti se setkávají v různých představenstvech, což je také zcela pochopitelné. Vždyť máme členy, kteří spolu sedí v dozorčích radách. Pokaždé, když se potkají, riskujeme, že si spolu promluví nebo že něco prozradí. Pokaždé, když se setkají dva členové Dánského dvora, jsme teoreticky vystaveni nebezpečí. Naše struktura tak vlastně způsobuje, že jsme ve skutečnosti sami sobě nejhorším nepřítelem. Proto chci zcela mimořádně požádat, aby do dnešního programu byla do bodu *Eventuální* zařazena diskuze o naší struktuře. To je všechno, děkuji.“

Jih oběma pokývl.

V malé místnosti se rozhostilo naprosté ticho. Sedm plamenů se chvělo. To bylo úplně... nečekané... to, čemu byl právě ze strany Jihu svědkem. Zažil někdy za mnoho let na místě vůdce něco podobného? Zažil? Ne, nikdy.

Cítil, jak se ho zmocňuje vztek. A najednou vnímal, jak mu bije srdce. Ovšem nesměl se nechat ovlivnit. Shromáždění řídí on.

„Děkuji Jihu,“ řekl a hledal svůj klid v zaběhlém způsobu jednání. Pokračoval:

„Teď je na řadě Sever. Žádám o rozhodnutí a zdůvodnění.“

Sever si odkašlal a spustil:

„Analýza nám bohužel dává důvod obávat se nejhoršího – a to, že během soudního procesu Kresten Hildmand všechno vyzradí. Nejsem zcela přesvědčená, že nás to skutečně ohrožuje, ale nejsem ochotná podstoupit jakékoli riziko. Hildmand pro naši organizaci – podle analýzy – nemá žádnou cenu. Hlasuji pro konečné řešení pro Krestena Hildmanda. Alter-

nativa, že by mělo jít o státního zástupce, vůbec nepřipadá v úvahu. Nesmíme vyhlásit státnímu zastupitelství válku. Musíme žít *neviditelně*. Poté, co jsem se vyjádřila, se chci také připojit k úvahám Jihu... bezvýhradně.“

Takže i Sever útočí? To ho překvapilo. Proč ani jeden z nich nic neřekl během neformální diskuze? Teď se musel soustředit na poslech a nespekulovat.

„Je nejvyšší čas, abychom se zaměřili na nás,“ pokračoval Sever. „Přecházení od jedné epizody k druhé je neudržitelné. Pokud si správně pamatuji naši novodobou historii, šlo například o bývalého průmyslníka Karla-Erika Ryttingera. A také sociálního demokrata Gunnara Gregersena. Oba představovali bezpečnostní riziko. A Gregersenovu manželku, abych nezapomněla. Svého času pro ně všechny přijímal konečné řešení můj otec – společně s vámi, není-liž pravda?“

Přímý dotaz ho lehce překvapil. Ale Sever si pamatoval dobře.

„Správně,“ odpověděl s krátkým přikývnutím.

„Už předtím byli jiní a potom také. Naposledy naše vlastní hlasování o ministru spravedlnosti. Naší ústřední a draze zaplacené pozici ve vládě. A kdyby Vitus Sander loni nezemřel v hospici, museli bychom volit konečné řešení i pro něj. Takhle to prostě dál nejde. Naše struktura se musí změnit, aby žádný jednotlivec nemohl získat informace, které představují riziko. A mimochodem, nezmínila jsem mnoho dalších lidí, kteří přešli z aktivní služby na seznam pasivních, ale stále znamenají bezpečnostní riziko. Stejně jako ti aktivní. Navíc na podporu a zabezpečení těch pasivních platíme velké částky. Jedná se o prostředky,

které by mohly být mnohem perspektivněji využity jinde. Připojuji se do pořadníku k diskuzi o struktuře. To bylo všechno, děkuji.“

Zamyšleně přikývl. Sever si závěrečný příspěvek připravil už doma. Seděl snad uprostřed koordinovaného povstání mladých sil? Šlo o klíčící revoluci?

Jako vůdce shromáždění měl poslední, závěrečné slovo:

„Dánský dvůr tímto rozhodl o přijetí konečného řešení pro Krestena Hildmunda. Akce může být spuštěna prakticky okamžitě. Uzavřel jsem předběžný kontrakt a lidé čekají v pohotovosti na splnění úkolu. Čím rychleji to bude vyřešeno, tím menší je riziko úniku informací. Co se týká vašeho přání ohledně diskuze o naší struktuře, nebudu pochopitelně stát v cestě. Tento bod zařazuji na poslední místo dnešního programu. Předpokládám, že se dnešní jednání protáhne hluboko do večera. Dovolte mi vás upozornit, že zde budete muset přenocovat. Na plavbu na pevninu bude příliš pokročilá doba.“

7. kapitola

Alto se vrátilo z říše mrtvých, ale jelo podivně. Když ho Avčera večer v dešti na cestě Herlev Hovedgade opustila poté, co teatrálně poskočilo a naposledy vydechlo, už v to nevěřila.

Po snídani se k němu vrátila autobusem. Když otočila klíčkem v zapalování, malý Japonec dál odmítal spolupracovat. Otevřela kapotu, hodinu nechala motor vysychat a mezitím si prohlédla výlohy na náměstíčku Bangs Torv. Záchrannou expedici zakončila nastříkáním odlučovače vlhkosti značky Pronto na nespolehlivý motor a jeho kabely. Alto se neochotně rozvrčelo.

Po chvíli dojela k malé autodílně na ulici Amagerbrogade, kde chtěla požádat o radu. Během posledních pár let tady byla několikrát. Vždy ve službě. Pokaždé proto, aby se majitele, L. T. Fritsena, zeptala na jeho starého kamaráda z vojny Nielse Oxena a aby v mechanikově pohledu něco zahlédla. Výjimkou byla poslední návštěva.

Vyhledala Fritsena několik týdnů poté, co Oxen zemřel na moři. Tou dobou už ji z policejní zpravodajské služby PET vykopli. Nepřišla kvůli ničemu speciálnímu, jen chtěla s někým být.

Pod tenkou vrstvou oleje na kůži viděla, jak moc to mechanika zasáhlo. Vypili si v jeho kanceláři kafe, a když od-

cházel, poprvé měla pocit, že si získala jeho důvěru, což v pozici nezaměstnané bylo zřejmě mnohem snazší, než když sloužila u PET.

Tenkrát ještě jezdila mini cooperem. Tehdy si vůbec neuvědomovala, jak dalekosáhlé důsledky bude mít to, že se postavila mocným mužům.

Nastávala nová doba. Panoval rok nula po Mini Cooperu. Ve svém životě se ve všech ohledech vrátila na startovní čáru.

Když tvrdě zabrzdila a zabočila k autodílně, altu zaskřípaly brzdy a zhouplo se. Vrata byla otevřená. L. T. Fritsen klečel uvnitř před dodávkou. Nevšímal si jí ani auta a dál na čemsi pracoval.

„Dobrý den,“ pozdravila a vstoupila na podlahu se skvrnami od oleje.

„Dobrej,“ odpověděl Fritsen, aniž by vzhlédl. Právě něco přišroubovával, zřejmě nárazník. Zůstala mlčky stát. Teprve až když odložil šroubovák, podíval se nahoru.

„Ano, co pro vás mohu...“ Vycítila, že mu to trvalo trochu déle, čímž bylo řečeno vše. „K čertu? To jste vy? Nepoznal jsem...“

Bylo to samozřejmě vlasy a i tím ostatním. Když se s ní Fritsen v minulosti setkal, vypadala úplně jinak. Teď na ní bylo všechno přirozené. Podle jejího názoru až moc přirozené, ale situace byla kritická.

Fritsen její návrat k barvě myší šedi vůbec nekomentoval. Místo toho kývl směrem k altu.

„Co se to s váma hergot stalo? Kde je mini?“

Přímý zásah do zubů.

„Je pryč, musela jsem šetřit, takže...“

Fritsen se jí koukl do očí, ale už nic nedodal.

„To alto zlobí. V dešti. Včera, když lilo jako z konve, tak mi chcíplo v Herlevu. Napadlo mě, jestli byste se na to nepodíval?“

„Jak chcíplo?“

„Poskočilo, v motoru to škytlo a bum, byl konec.“

„A teď zase jezdí?“

„Otevřela jsem kapotu, nechala ho vysušit a důkladně postříkala Prontem. Pak se zase rozjelo.“

„Pro začátek zkusíme silikon. Něco utěsní, zatáhne. Bude to na mně. A jinak se máte dobře, teda kromě auta?“

Pokrčila rameny.

„Ujde to, plno práce, ale dobrý.“

„Takže jste si po odchodu z PET něco našla?“

„Od té doby jsem dělala na různých místech. Chtěla bych to zaplatit.“

„Proboha, za stříknutí silikonu? To vám nedovolím. Pojdte se mnou, chci vám něco ukázat.“

Fritsen se vydal do kanceláře v zadní části dílny a mávl na ni, aby ho následovala. Nad ponkem visel obrovský kalendář. Dívce na březen se také dostalo trochu silikonu. Vypadala, že se rozhodně nažhaví za každé situace – i když bude vlhká.

Fritsen ji dovedl do malé kanceláře, kde stál menší stůl a pár židlí.

„Posadte se. Kafe?“

Přikývla. Při jejich posledním setkání se z nich svým způsobem stali přátelé. Nikdy předtím Fritsen vstřícný nebyl, natož aby nabídl kávu.

„Nedávno mi přišlo tohle. Přesně jak jste říkala.“

Fritsen vytáhl ze zásuvky ve stole podlouhlou krabičku a položil ji před ni.

„Medaile?“

Fritsen se zatvářil vážně a kývl.

„Takže... je mrtvá? Nielsova matka?“

„Ano, byl k tomu přiložený dopis od nějakých advokátů, kteří vyřizují pozůstalost. Je to tak, jak jste tvrdila. Chtěl, abych ty medaile dostal.“

Opatrně krabičku otevřela.

Bylo to všechno, co po něm zbylo. Mlčenlivé svědectví o naprosto výjimečném člověku. Medaile byly krásné, především černý Kříž za statečnost se zlaceným okrajem. Uvědomila si, jak se jí myšlenky rozbíhají do všech směrů, kdesi v nitru se sbíhají a svírají jí krk. Rychle víko krabičky zavřela.

„Zaslouží si... hrob... Místo, kam by člověk mohl zajít a zavzpomínat na něj. Projevit mu úctu. Největší voják, jakého jsme kdy měli,“ řekl Fritsen a odvrátil zrak.

„Ovšem na druhou stranu, kdo by tam vlastně chodil? Vy a já. Možná jeho sestra? Veřejnost ho považuje za syčáka. Nedávno, v den, kdy to bylo šest měsíců od jeho smrti, jedny noviny zopakovaly celý příběh. Neviděl jste to?“

Fritsen přikývl. Pokračovala:

„Nikdo nepochybuje. V tom článku důkladně probrali jeho nekrolog. Byl to takový ten příběh, který apeluje na nejzákladnější instinkty. Nejstatečnější voják království – čím výše vystoupíš, tím hlouběji padáš – zrůda je v každém z nás – dostal trest, jaký si zasloužil, roztrhalo ho to na kusy. Věřte mi, Fritsene..., hrob nikomu nechybí. Oficiální Dánsko by na Nielse Oxena nejraději zapomnělo.“

„Hm, asi máte pravdu. Ale je to tak hrozně nespravedlivé.“

„Spravedlnost? Nechte toho...“

„Vůbec nebyl ten typ, co se hodí do ukázkové role. Ve skutečnosti by se všemu tomu humbuku ohledně medailí nejraději vyhnul. Prostě dělal jen to, co v dané chvíli považoval za správné. Aniž by se nechal ochromit tím, co sám riskuje. Mohl bych založit malý klub dánských a zahraničních kolegů, kteří mu vděčí za život.“

„Mně se ale zdálo, že to poslední vyznamenání, Kříž za statečnost, ho přece jen dojalo, ne?“

Fritsen zamyšleně přitakal. Oči se mu už neleskly.

„Myslím, že zrovna na tohle byl trochu pyšný – svým vlastním nenápadným způsobem.“

Opět sejmula víko. Tentokrát rozhodně. Pohládila černý kříž.

„Může uběhnout hodně let, desetiletí, než někdo zase bude hoden toho, aby mu ho udělili. Co s tím budete dělat, přemýšlel jste o tom?“

Fritsen si odkašlal a napil se kávy.

„Probíral jsem to s manželkou... Všechny je pochopitelně musí dostat jeho syn, Magnus. Ne já. Ovšem nejsem si jistý, jestli je teď ta pravá chvíle. Netuším, co ten kluk ví nebo neví. Čemu o svém tátovi věří nebo nevěří.“

„Jak to myslíte?“

„Rozvod byl špinavou válkou. Birgitte dělala všechno, co bylo v jejích silách, aby Nielse úplně odstavila bokem. Nevím, jestli ho nepomlouvala i doma. Ale jsem přesvědčený, že Niels by si přál, aby se jeho vyznamenání ve finále dostala k Magnusovi. Tím dopisem myslel jen to, že by ta krabička měla být uložená u mne.“

„Jsem přesvědčená, že máte pravdu. Ve skutečnosti je Nielsovým největším úspěchem a taky jeho největší prohrou právě Magnus.“

Postrčila krabičku přes stůl. Fritsen ji vrátil do zásuvky. Podíval se na ni.

„V dopise od advokátní kanceláře se píše něco o tom, že musí uplynout pět let, než bude moct být prohlášen za mrtvého. Je to tak? Víte o tom něco?“

„To sedí. Když někdo zmizí, je možné vystavit úmrtní list až po pěti letech. Před tsunami to bylo deset let, ale ta přinesla tolik dánských obětí, které se daly těžce identifikovat, že se kvůli pozůstalým zdálo rozumné tu lhůtu zkrátit.“

„Takže pět let?“

„Myslím, že v Nielsově případě to bude pět let. Existuje paragraf, ve kterém se říká něco o tom, že pokud byl pohřšovaný, když byl naposledy spatřen, v jasném ohrožení života, lhůtu lze zkrátit na pouhých šest měsíců. To platí i v případě, kdy podle celkového posouzení všech známých okolností existuje velmi vysoká pravděpodobnost, že je dotyčný mrtvý.“

„To by tady platilo, ne?“

„Soudce těžko zbaští historku, že tajná mocenská elita s kořeny ve středověku pronásledovala Nielse a zavraždila ho. Takže to bude trvat pět let. Proč? Znamená to něco?“

„No, předání medailí Magnusovi asi nespěchá. Vlastně mě napadlo, že mu pár věcí o tátovi budu umět mnohem líp vysvětlit, až bude starší.“

Na okamžik zaváhala, ale nebyl žádný důvod Fritsenovi něco tajit. Byli spojenci. Spolu v radosti i smutku.

„Mám u sebe batoh,“ řekla. „Patří Nielsovi. Je v něm přes čtyřicet tisíc dánských korun. Jsou to peníze, které si nestihl vzít s sebou, protože nastal ten zmatek. Je tam i malá zalamovaná fotka Magnuse. Musí samozřejmě otcovy peníze dostat, takže se bývalce nevyhnu.“

„Potkala jste se s ní někdy?“

„Jen jsem s ní mluvila po telefonu. Nebyla moc nápomocná. Položila jsem jí jen pár otázek. Ale co, Magnus má určitě nějaké spoření, takže to nebude moc složité.“

Fritsen přikývl. Tvářil se, jako by přemýšlel. Podíval se jí do očí a rychle pohlédl bokem.

„Napadlo mě... No... byli jste... teda... vy a Niels?“

Zachytila jeho pohled.

„Jak to myslíte?“ V momentě, kdy se zeptala, sama znala odpověď. „Ne, ne, nebyli. Ani náhodou. Byli jsme jen...“ Jak to nazvat? Dobří přátelé se stejným názorem na hodně věcí. Bylo tomu tak?

„Fajn, teď už je to stejně jedno. Jen jsem se... No, radši se mrkneme na alto. Říkali, že příštích pár dní bude pršet.“

8. kapitola

Tessa vytáhla z trouby zapékací mísu a postavila ji na stůl mezi ně. Před narozeninovou večeří se převlékla. On sám si oblékl čistou náhradní košili ze šatníku, který patřil jejímu strýci.

„Filet z tresky v sušené šunce se sezonní zeleninou. Nabídněte si, Dragosi.“

S úsměvem na něj pohlédla. Přátelská žena se šedivými vlasy se hodně usmívala. Mozek mu znovu pracoval ostošest. Podvodem se zabýval celý den.

„Doufám, že vám chutná. Víno?“

Přikývl. Nalila.

„Jste v pořádku, Dragosi?“

Tessa zachytila jeho pohled. Musel být v duchu opravdu daleko. Opět přikývl. Sledoval, jak si Tessa klidně nakládá na talíř.

Nabrali první sousto a testovali ho. Pokývl a usmál se. Chutnalo to skvěle.

„Tesso... *You see, I'm very sorry... I'm not...*“ Podívejte, je mi velmi líto, nejsem...

Už to nemohl vydržet. Musel to říct teď hned. Vlastně si připravil jiný začátek, několik pečlivě vybraných slov. Teď poslouchal své anglické koktání. Vyčkávavě se na něj dívala a vřele se usmívala.

Když po krátké přestávce začal nanovo, promluvil dánsky. O tom to ve skutečnosti všechno bylo.

„Tesso, jmenuji se Niels... Jsem Dán... Mrzí mě, že jsem vám neřekl pravdu. A omlouvám se za lež, měl jsem pro ni hodně důvodů, ale tedy... Adrian Dragos... To je lež...“

Její úsměv zmizel. S vážným výrazem v očích krátce přikývla.

„Pochopitelně, že nejste Dragos,“ řekla a vzala si další sousto.

Seděl a čekal na viditelné znamení nebo reakci. Údiv, vztek, zklamání. Odložila příbor.

„Věděla jsem to po celou dobu,“ pokračovala tiše.

„Ale já...“

„V takovém případě byste byl první Rumun, který prožívá noční můry v dánštině, což by vás rozhodně předurčovalo pro velmi zajímavou studii ve vědeckém kontextu.“

Znovu se usmála. Jen nepatrně.

„Noční můry? Aha, máte pravdu. Ale proč jste nic...“

Klidně zvedla ruku, aby ho přerušila.

„Protože, podívejte... Vzhledem ke způsobu, jakým jsem se rozhodla žít, nehraje žádnou roli, jestli jste Dragos nebo Niels. Akutně jste potřeboval pomoc. A já se vedle vás vždy cítila bezpečně. Z těch dvou věcí jsem vycházela. Zbytek... Časem odpovědi přijdou. Jestliže tomu tak bude chtít náš Pán.“

Mlčky přítakal. Theresa Lövgrenová reagovala pochopitelně takhle. Uvolněně a rozvážně.

„Zachránila jste mi život a já vám místo díky lhal. Chci se za to omluvit.“

„Neomlouvejte se. Jsem si jistá, že jste se tak zachoval, protože jste k tomu měl dobrý důvod. Pojdme ochutnat víno.“

Napil se a postavil skleničku vedle stojánku s modrožlutou vlajkou.

„Ovšem přinejmenším vám dlužím vysvětlení. Můžu...“

„Nic mi nedlužíte. Nevedeme si žádné účetnictví.“

„Tesso, rád bych vám vysvětlil, co se vlastně stalo.“

„A já si to přirozeně ráda poslechnu, pochopitelně, že to chci slyšet. Ale dopřejte si času. Nehraje žádnou roli, jestli to bude dnes nebo zítra nebo někdy jindy.“

„Rád bych to vyprávěl teď.“

„Vida, dobře, tak spusťte.“

„Jak jsem řekl, jmenuji se Niels – a příjmením Oxen. Je mi čtyřicet čtyři, jsem rozvedený a mám syna, bude mu čtrnáct. Jmenuje se Magnus. Nejhodnější kluk na zemi... Jsem profesionální voják, nebo lépe řečeno *byl jsem*, protože už to je pár let.“

„Takže válečný veterán?“

„Ano. Byl jsem členem dánských speciálních sil, takzvané elitní jednotky. Zúčastnil jsem se dlouhé řady zahraničních misí. Nejdřív úplně na začátku jako obyčejný voják vyslaný počátkem devadesátých let dvakrát na Balkán a později jako elitní voják. Od roku 2002 jsem byl několikrát v Afghánistánu, ale zapojil jsem se i v Iráku.“

„Vy Dáni jste se v novodobé historii účastnili spousty válek. U nás to tak nebylo. My si tady vedeme vlastní války...“ Tessa usrkla vína. „Promiňte, že jsem vás přerušila.“

„Až po hodně dlouhé době se mi začalo všechno vracet. Občas se mi vynoří vzpomínky, když se stane něco, co je spustí. Třeba zvuk vrtulníku. Hlasitá rána nebo něco takového... To bývá ve dne. To nejhorší přichází v noci.“

„Toho jsem si nemohla nevšimnout.“

„Mělo mi to dojít. Vím, že křičím nebo řvu. Nebo přesněji, domnívám se, že to dělám. Protože někdy se během toho probudím a nedokážu rozlišit, jestli je to noční můra nebo skutečnost. Jen jsem doufal, že jste přes zavřené dveře nic neslyšela. Bylo toho hodně?“

„Nárazově.“

Přikývl. Rumun s dánskými nočními můrami. Co si vlastně myslel? Že může žít jako Dragos s lá mavou angličtinou v jednom domě s chytrou a vzdělanou ženou, aniž by získala podezření? Pokračoval:

„Říkám jim *Sedm*, těm svým nočním můrám. Až na jednu jsou všechny z Balkánu. Z mého prvního roku...“

„Sedm? O co v nich jde? Pověďte...“

„Jeden je Kraví muž, starý Srb. Pomalu vychází z ranní mlhy a vede krávu vesnicí, která se stala cílem etnické čistky. Všechno kromě srbských domů je v ruinách. Když Kraví muž prochází kolem mě, nasadí vlčí úsměv a odhalí prohnílé pahýly zubů. Další je Stařenka s hlavou. Projížděli jsme malou vesnicí, kde bojovníci za svatou válku podél cesty vystavili useknuté hlavy na klaccích. Stará Srbka jednu z nich sundávala a dávala ji do nákupní sítovky. Myslím, že šlo o jejího syna... Třetí je Ruská ruleta, nepříjemná epizoda, kterou jsem zažil s opilým pitomcem z polovojenské jednotky. Čtyřka říkám Tělocvičně ve škole, kde jsme našli spoustu postižených popravených Srby. Dívka s panenkou je něco trochu jiného. Holčička v ruinách u cesty. Drží panenku barbie. Panenka má spálené vlasy a je žárem zničená téměř k nepoznání. Ta malá měla pohled devadesátileté. Dívá se na mě a její oči obviňují. Následuje Slza, srbský násilník se slzou vytetovanou u oka. Viděl jsem, jak on a pár ostatních znásilnili ženu. Řekl jsem mu *I will make you*

cry, for real – a čtyřikrát ho střelil do břicha. Poslední je Žena s bombovýma očima. Viděl jsem ji v Afghánistánu. Když mě mījela, viděl jsem jen oči. Byly nádherné. Měla na sobě nikáb. Domnívám se, že to byla ona, kdo se o pár chvil později vyhodil před policejní stanicí do vzduchu. Byla tam spousta mrtvých.“

„Těžká nálož, příteli.“

„Jak jsem říkal, všechno se mi začalo vracet mnohem později. Až po několika letech. Když to začalo, zkusil jsem vyhledat pomoc, ale nefungovalo to.“

„Proč ne?“

Pokrčil rameny. Nedokázal to nikomu vysvětlit.

„Terapeutka... vůbec jsme nepluli na stejné vlně.“

Tessa přikývla, ale nic neříkala.

„Odešel jsem z elitní jednotky a nakonec jsem bydlel se svým psem ve sklepě v severozápadní části Kodaně. Dneska to celé vnímám jasněji – hlavně potom, co jsem tady na ostrově měl tolik času o všem přemýšlet. Ve finále jsem vycházel pouze v noci...“

„Protože ve dne se pohybovalo moc lidí?“

Napil se vína a dál seděl se skleničkou v ruce. Hleděl do ní a krčil rameny. Původně měl v plánu rychlé shrnutí svého příběhu, ale bylo příjemné tady sedět, vyprávět – a odpovídat – starší moudré ženě. K Therese Lövgrenové choval ten nejvyšší respekt.

„Ve dne bylo moc všeho. Aspoň tak to vnímám. Lidí, dopravy, hluku. Neustálý pocit, že se kolem vás něco děje. Za vašimi zády. Stresuje to. A oči všechno skenují.“

„Pořád to cítíte takhle?“

„Netuším. Asi ano. Víím jen, že miluji ticho. A mám rád... samotu... Je to normální? Být rád sám, aniž by byl člověk nemocný? Blázen?“

Tessa se usmála a přitakala.

„Jistěže je to normální, Nielsi... Hm, oslovovat vás Nielsi je pro mě tak osvěžující. Ale... Vezměte si mě. Ráda bydlím na Klöverönu a úplně sama. A nejsem nemocná. Někdo by řekl, že jsem občas divná. Třiašedesátiletá potrhlá ženská v Korsviku, co má místo mozku piliny.“

Opřela se dozadu a rozchechtala se.

Usmál se a najednou se také nedokázal přestat smát. Tessa dokázala lidi nakazit. Už dlouho se nesmál. Ve skutečnosti to ani nebylo příliš směšné – ale ta chuť ke smíchu byla příjemná.

„Na zdraví,“ řekla.

„Na zdraví a díky.“

„Ještě mi povězte, jak jste se ocitl v mých končinách, Nielsi.“

Ta otázka musela přijít. Mohl riskovat a říct jí to, aniž by ji ohrozil? Před několika měsíci by odmítl. Klid a izolovaný život způsobily, že se teď odváží mluvit o velkých věcech. A navíc... Brzy odsud zase zmizí.

Chvilí přemýšlel, jak vykreslit zásadní body svého soukromého osudového vyprávění. Měl by začít smrtí svého nejlepšího přítele Bosseho na Balkáně v roce 1995 a neustálým bojem za to, aby byl za jeho smrt někdo pohnán k odpovědnosti?

Nebo by měl vzít za výchozí bod dobu, kdy po návratu domů nastoupil na policejní akademii a zničehonic se dostal do problémů, protože na něho někdo ze systému nastražil past tím, že mu domů schoval drogy? Následně mu policejní šéf dal na výběr: buď mu hodí na krk soudní stíhání, nebo bude držet hubu a přestane kritizovat ministerstvo obrany a jako bonus dostane vstupenku do elitní jednotky. To by

potom do vyprávění musel zahrnout i rozvod a špinavou válku, kterou vedla Birgitte. Ne... Tessa by se v tom všem těžko orientovala. Sám to sotva dokázal. Bude muset poskočit o kus dopředu.

„Všechno to začalo, asi když jsem se rozhodl odjet z Kodaně a přestěhovat se se svým psem, který se jmenoval Mr. White, do největšího dánského lesa. Už to jsou skoro dva roky, co jsme nastoupili do vlaku. Pamatuji si to, jako by to bylo včera...“

Pořád seděli u kulatého stolu, k němuž se usadili před několika hodinami, aby oslavili Tessiny narozeniny. Na tácu zbýval kousek domácího dortu.

Tessa popíjela z oblíbeného hrnku čaj z bylin, z nichž některé sama vypěstovala. On držel svůj hrnek s kávou, černou jako nejtmaší noc.

„Peklo...“

Tessa shrnula jeho vyprávění do jediného slova. Tiše a klidně ji vzal na dlouhou cestu do pro ni naprosto neznámého světa.

Putování začínalo nocí, kdy nevědomky zanechal své stopy v záhonech u zámku Nørlund u Roldského lesa. A mezi jeho stopami pochopitelně nechal zřetelné otisky svých tlapek i Mr. White. Obojí na sebe nabalilo spoustu problémů, protože majitel zámku, bývalý velvyslanec Corfitzen, byl nalezen zmučený a mrtvý na židli ve své pracovně.

To Nielse katapultovalo rovnou do vyšetřování případu oběšených psů. K zapojení ho donutila policejní zpravodajská služba, která ho přitlačila ke zdi. Proč byla zavražděna řada vlivných mužů? A proč jako ošklivá výstraha byli ještě předtím pověšeni jejich psi na stromy?

Když byl případ uzavřen a on byl volný, stejně si ho dál nesl v sobě. Poněvadž cestou zaregistroval něco zlého. Nahlédl přímo do centra moci, které mělo obrovskou sílu.

Moc se shromažďovala u tajné elity jménem Dánský dvůr. Stejně jméno, jaké míval středověký parlament sídlící na hradě Nyborg. Tato moc dokázala přecházet z generace do generace.

Hluboce soustředěná Tessa poslouchala a jen párkrát ho přerušila.

Vyprávěl, jak potom žil ve starém domku na okraji lesa. Příjemný a nekomplikovaný život s dlouhými a tvrdými pracovními dny na rybí farmě a v lese, ale zároveň i život v neustálé pohotovosti, v němž se musel obklopit bezpečnostními kamerami. Během případu s oběšenými psy se totiž dostal k ponurému tajemství: videonahrávce ministra spravedlnosti, který spáchal sexuálně motivovanou vraždu.

Jednalo se o fyzický důkaz, který byl po měsíce jeho životní pojistkou. V den, kdy mrtvého ministra našli na pláži, pojistka vypršela.

Od té chvíle ho temní muži z Dánského dvora honili jako divou zvěř. A když byl zavražděn starý majitel rybí farmy, hodili to na něho a tím do toho zapojili všechny dánské policejní síly.

Existovalo jediné řešení: utéct ze země. Za tímto účelem ukradl motorový člun. Chtěl hledat útočiště ve Švédsku. Místo toho byl několik málo námořních mil od cílové čáry zasažen z vrtulníku.

Právě v tomhle okamžiku řekla Tessa: „Peklo...“ Zbytek příběhu už znala.

Chvíli seděli mlčky. Tessa si mezi prsty otáčela hrnek s čajem. Na čele měla hluboké vrásky. Když konečně promluvila, bylo to velmi stručné:

„A co dál?“

Pokrčil rameny.

„Co Haparanda a pila, platí to pořád?“

„Víc než kdy dřív, Nielsi.“

„Děkuji.“

„Ale výhledově... Váš syn? Vaše budoucnost?“

„Jsem vycvičen k přežití. Třeba se ukáže nějaké východisko.“

„Ovšem jestli zjistí, že žijete – tak jste mrtvý...“

„Ano, to je pravda.“

„Kdy chcete odjet?“

„Než opravdu začne jaro, během necelého měsíce. Musím si sehnat nějaké doklady, identifikační průkaz, pas. Napadá vás, kde by se dalo...“

„Ne,“ přerušila ho. „O podobných věcech nic nevím, ale když se v Göteborgu zeptáte na správných místech, tak...“

„Tohle bývá drahé.“

„Můžete si půjčit.“

Odmítavě rozhodil paže a zavrtěl hlavou.

„Ano! Půjčím vám. Vráťte to, až budete moct.“

„Netuším, kdy vám budu moct dostatečně poděkovat. Bez vás bych tady nebyl.“

„Bez našeho Pána byste tady nebyl. Řekněme tedy Haparanda zhruba na měsíc.“

Znovu přikývl.

„Ještě jedna věc. Kniha o józe a meditaci, kterou jste si půjčil. Pomáhá vám?“

„Myslím, že díky cvičením jsem schopen se lépe postavit k některým věcem čelem, dokážu se soustředit i odpočívat. Zároveň.“

„Posttraumatická stresová porucha. Ta vyžaduje pomoc odborníků,“ prohlásila.

„Možná někdy, až nastanou jiné okolnosti...“

Theresa Lövgrenová se usmála, vstala a začala sklízet ze stolu.

Protáhl se a zívł. V posledních letech se v jeho životě objevovala dlouhá mlčenlivá období. Když bydlel v Kodani ve sklepe, mluvil jen s Mr. Whitem. Když putoval po okresní cestě, nemluvil s nikým. Když žil na rybí farmě, snažil se vyhýbat častějším hovorům se starým Johannesem Rybou. Tessiny narozeniny pro něho znamenaly obrovské vypětí sil.

„Tesso... po celou dobu jste věděla, že lžu. Ale nikdy jste si mě neprověřila. Mohl jsem být vrah, psychopat nebo...“

Tessa přestala rachotit talíři.

„Nesmysly a bláboly. Takové věci se dají vycítit.“

„Věděla jste, že se vydávám za někoho jiného. Střelná rána na rameni. A všechna ta další zranění... Většina lidí by se obrátila na policii.“

Podlahová prkna zavržala, přistoupila k němu zezadu a několikrát ho jemně poplácala po rameni, jak by to udělala matka.

„To Pán Bůh vás poslal na tenhle útes v Lilla Sillelundu. Všechno má nějaký důvod, Nielsi.“

9. kapitola

Když odvázal lano a odrazil od nástupního mola, malý motorový člun se otočil. Vzhlédl.

Tessa stála nahoře u plotu a mávala. Za chvíli se posadí ke starému psacímu stroji a zůstane u něho sedět celé dopoledne. Po obědě zaujme místo u malířského stojanu a bude malovat – květiny.

Opět zamával. Až jí bude mávat příště, bude to už na definitivní rozloučenou.

Zničehonic se mezi dvěma velkými oblačnými formacemi prodralo slunce a díky němu ho bílý dům za Tessou téměř oslepil. Přidal plyn a znovu mávl. Za dva dny své zářící útočiště na vrcholu kopce opustí.

Všechno nyní zažíval naposledy. Dnes naposledy zamíří z Korsviku pryč. Motor ochotně poslouchal. Naposledy cestou podél východní strany Klöverönu ucítí ve tváři stříkání pěny a vítr.

Bylo to už víc než měsíc, co si s Tessou na její narozeniny povídal celý večer. S její finanční výpomocí si pořídil falešný pas, který teď ležel doma v komodě a čekal, až se on sám chopí své příležitosti.

Dragos definitivně zmizel. Teď byl zase Dánem. Byl Erikem Petersenem, čistě a jednoduše pouze proto, že to byla jediná

realistická identita, kterou mu pochybný týpek v suterénní místnosti v centru Göteborgu dokázal nabídnout.

Za dva dny kalendář ukáže první máj a konečně jaro. Mezinárodní dělnický Svátek práce se zcela náhodně stal i jeho vlastním speciálním dnem, kdy vši silou vzdoroval dosavadnímu životu.

Před dvěma lety prvního května opustil severozápadní Kodaň a vydal se do Roldského lesa, aby se postavil svým démonům. Teď opouštěl Tessu a Klöverön, protože musel dál. Démoni ho stále pronásledovali, ale musel vstát, myslet, pracovat a na citlivé váze zvažovat svou příští existenci.

Naposledy měl na pravoboku Ängholmen a Brandholmen. Holé útesy byly fascinující. A záludné.

Jednoduchost a přehlednost mu svědčily – a práce s kmeny stromů byla jednoduchá. Plánoval si budoucnost u Åkkeson Timber v Haparandě, úplně na severu v kraji Norbotten u hranic s Finskem. Sotva pět tisíc duší – plus jedna – během jarního tání. Tessa zajistila, aby tam měl připravený pokoj.

Od toho narozeninového večera si hodně povídali. Theresa Lövgrenová kladla otázky a jemně ho provokovala. Moudře a bez milosti si dělala vlastní závěry. Ve skutečnosti šlo o zúčtování pro ně oba. „Zúčtování se životem, drahý Nielsi.“

Za každou pochybností, za každou úvahou a za každým skalním útesem se objevoval ostrý odraz Magnuse. U mnoha rozdílných scénářů se daly spočítat plusy a minusy – ale výsledkem byl pokaždé... Magnus.

Teď doplul na úroveň Skäddorny, za kterou ležel Dalviken, kam se jednou ukryl, když ho překvapilo špatné počasí.

Už dva roky Tessa trávila v útočišti na Klöverönu a dávala si do pořádku své účetnictví. Kariéru odepsala. Vybrala si

Boha. Třeba jednoho dne svou knihu dokončí – a třeba ne. Možná zúročí své lékařské zkušenosti několika málo aktivními roky v malé praxi kdesi na severu. A možná zůstane na svém ostrově a zemře tady.

Půjčil si od ní čtyřicet pět tisíc švédských korun. Pas stál čtyřicet tisíc. Nebyl kradený. Pouze „vypůjčený“ v hotelovém pokoji, ofotografovaný a vrácený zpět na místo. Tichá krádež identity. Ovšem na druhou stranu byl tím pádem při používání dost spolehlivý, jak ujišťoval prodejce.

Poslední zbytek peněz byl určen na živobytí do první výplaty. Tessa se ujistila, že ji dostane vyplacenou hotově, aby si nemusel zakládat bankovní účet a registrovat se víc, než je nezbytně nutné.

Zato musel slavnostně slíbit, že zůstane naživu a nejspozději za dvě léta zaklepe na dveře bílého domku na Klöverönu. Ať už tou dobou bude Tessa dělat cokoli a nacházet se kdekoli, toho léta, až prvního července půjčka vyprší, bude v domku.

Osamělý útes Sandkornet vyčníval vpřed jako bójka. Držel se k němu zádí a zamířil do civilizace v Albrektově průlivu.

Když cestoval, bral si Sedm s sebou, ale fyzicky byl v obzvláště dobré formě, jako už dlouho ne. Trvalo mu, než vyléčil všechna zranění, hlavně rameno ho trápilo. Hned, jak vstal z lůžka, pustil se do rehabilitace. Nejprve procházky, potom velmi opatrný, ale regulérní fyzický trénink v přírodě. A po celou dobu si přidával. Teď cvičil dvě hodiny ráno a dvě odpoledne, plus denně procházky nebo běh společně s obligátním štípáním dřeva.

Motorový člun plul neúnavně vpřed. Teď už nebyl v Albrektově zálivu, ale v kanálu Albrektova průlivu. Jednalo se o úzký průchod mezi masivy, který se během několika stovek

let stal hlubším a širším a tím pádem zkratkou směrem k východu mezi vnitřní ostrůvky.

Obklopily ho skalní stěny, stejně jako když ho v noci pevně svírali démoni. Po pár minutách se skály opět rozestoupily, stejně jako po každé noci přichází ráno.

Když obeplul ostrůvek Prästholmarna, viděl cíl své cesty – město.

Město se jmenovalo Marstrand a bylo malým společenstvím, které zapustilo kořeny na dvou sousedících ostrovech, Marstrandsönu a Koönu, takže bylo rozdělené, rozpůlené úzkým průlivem. Zhlédl malý trajekt, který byl běžně určený pouze pěším. Plavba byla tak krátká, že si člověk sotva stihl zavázat tkaničku u bot a byl na druhém břehu.

Tessa mu o Marstrandu vyprávěla. Stará čtvrť s vydlážděnými ulicemi a historickými dřevěnými domy v pastelových barvách se nacházela na ostrově Marstrandsön. Sem přijížděli boháči z Göteborgu do letních rezidencí, které si tak nadšeně zakoupili. Když dorazili, nastal rozruch. Restaurace a nábřeží byly plné života a k perle souostroví se sjížděli plachtaři.

Mimo sezonu pobývali na Marstrandsönu, na němž stála i pevnost Carlsten, v podstatě jen duchové.

Zvedl oči. Pevnost, nad níž se klenula bezbarvá obloha, byla ohromně působivá. Podle Tessy měla být prakticky nedobytná. Ovšem admirál Tordenskjold byl mazaný. Dánsko-norský námořní hrdina nechal během obléhání svých pár vojáků pochodovat městem v kruhu, takže to vypadalo, že disponuje velkou silou. Švédský velitel se tak vyděsil, že se okamžitě vzdal.

Potřeboval by pár Tordenskjoldových vojáků. Byl sám. A jeden muž nemůže pochodovat do kruhu.

Držel se vpravo, ubral plyn a klouzal k molu na břehu Koönu, kde ho přivítala současnost. Uvítacím výborem se stala parta dělníků v oranžovém, kteří rozbíjeli asfalt. Dva z nich byli vyzbrojeni sbíječkami. Rámus byl peklý.

Z Koönu existovalo pomocí několika mostů spojení na pevninu, kde o třicet kilometrů dál leželo nejbližší velké město, okresní město Kungälv a kousek dál po pobřeží směrem na jih potom Göteborg. Cestu tam a zpátky absolvoval dvakrát. Poprvé, aby provedl rekognoskaci a objednal si a předem zaplatil svůj pas. Podruhé, když si ho vyzvedával.

Po dvou letech života mimo Kodaň si uvědomil, že se už nikdy nenastěhuje do města. Uvázal člun a vyskočil na molo. Na městě byla nejhorší absence ticha.

Tady na molu stojí naposledy, se sepsaným nákupním seznamem v kapse a Tessiným starým batohem přehozeným přes rameno. Klidně mohl začít tím, do čeho se mu vůbec nechtělo. Vydal se kolem trafiky a přístavního terminálu nahoru, přešel asfaltku a pokračoval k hotelu Marstrand Havshotell.

Nezajímal se o virus zika, recesi a fundamentalisty, ale byl naučený, že nesmí nikdy zanedbat přípravu. Proto teď musel zjistit, jak to dnes ve světě chodí, dřív než se s ním setká osobně, až nastoupí do autobusu a vydá se na dlouhou cestu do Haparandy.

Otočnými dveřmi vstoupil do hotelu, který byl směrem k vodě prosklený, a podle Tessiných pokynů došel k recepci. Zaplatil a sedl si k počítači v nejvzdálenějším rohu lobby. Odsud mohl svět v klidu zkoumat.

Začal vyhledáním svého jména na internetu a rychle zjistil, že je mrtvý. Nejnovější článek k půlročnímu výročí jeho zmizení na moři shrnoval všechno to, co si lidé zřejmě mohli

přečíst už dřív: drama o totálním úpadku národního hrdiny, jenž se stal vraždícím, nemocným a odporným monstrem, a o následném honu na člověka, který skončil za temné noci explozí nedaleko švédského souostroví.

Všechno mu to připadalo podivně vzdálené a nezajímavé. Jen zběžně četl nadpisy a trochu z textu poblikávajícího na monitoru.

Potom se pustil do webových stránek několika dánských novin, aby se zorientoval. Zdálo se mu, že dneska klidně mohlo být včera. Pořád se psalo o politických obviněních ze všeho mezi nebem a zemí, o majitelích domů, spotřebitelských indexech, burzách, trendech v životním stylu, neznámých hvězdách z reality show a také sportu, o spoustě sportu.

Zrovna překlikával na další webové stránky, když vtom zničehonic strnul. Viděl dobře? Byl to on sám na tom snímku? Popojel trochu nahoru. Viděl dobře... Byl to on.

Titulek zněl: Nový náčelník generálního štábu hostitelem severského setkání. Zadržel dech a dal se do čtení.

„Nový náčelník dánského generálního štábu, Mogens Yssing, jenž byl jmenován a představen na tiskové konferenci na zámku Frederiksberg Slot před pouhými dvěma dny, dnes absolvuje svůj křest ohněm. Náčelník generálního štábu je totiž hostitelem půlročního setkání generálních náčelníků severských zemí, které se koná v pevnosti Kastellet. Yssing bude své kolegy z Norska, Švédska a Finska informovat o dánských vojenských iniciativách a zároveň budou severští náčelníci znovu probírat Arktidu ve vojenském kontextu. Očekává se, že nový náčelník dánského generálního štábu...“

Podrobnosti o setkání přeskočil. Zadíval se opět na snímek. Klikl a portrétovou fotografii zvětšil. Mogens Yssing vypadal

jako vždy. Podsaditý a vážný, ale roky zanechaly své stopy. Vlasy zešedly, víčka ztěžkla a pod bradou mu visela volná kůže, jak to tak s přibývajícím věkem bývá.

Ze všech lidí v království... vybrali za nejvyššího velitele dánské armády zrovna Mogense Yssinga.

Promnul si oči a zhluboka se nadechl. Jeho pohled zachytil odkaz na konci článku: „Nový náčelník generálního štábu jmenován: muž z armády na samotný vrchol“. Klikl a četl dál:

Nástupcem Asgera Henriksena ve funkci náčelníka dánského generálního štábu se stane brigádní generál Mogens Yssing. Sedmapadesátiletý Yssing byl jmenován dnes dopoledne a před krátkou chvílí byl představen na tiskové konferenci na zámku Frederiksberg Slot. Při této příležitosti ministr obrany John Franzen mimo jiné uvedl: „Jsem nesmírně hrdý, že mohu Mogense Yssinga představit jako našeho nového nejvyššího velitele. Platforma uchazečů byla silná, ale nad všemi vyčníval jeden – právě Yssing. Yssing je prostě a jednoduše tím pravým. Yssing je tím pravým pro celé Dánsko. Yssingovým úkolem je provést dánskou armádu obtížným obdobím reformy a postarat se, aby na druhém konci vzešla posílená. Rád bych...“

Přejel očima v textu o kus dál na místo, kde se uváděly Yssingovy zásluhy. Na konci článku byl výčet, v němž se rok po roce shrnovala Yssingova vojenská kariéra od začátku až po současnost, kdy v Dánsku nastoupil do funkce poté, co zaujímal post brigádního generála a štábního asistenta u transformačního komanda NATO v USA, zvaného *Supreme Allied Command Transformation*. U roku 1995 bylo uvedeno pouze „UNPROFOR“, což byla zkratka pro *United Nations Protection Force*.

Ani písmenko o Bossem a Balkánu.